

om fleksibilitet. Jeg må slå fast, at det ikke er i Danmarks interesse, at EU udvikler sig til et totalt a la carte-samarbejde. Jeg tror heller ikke, der er tilslutning til at indføre et variabelt samarbejde inden for f.eks. søjle 1, altså dér, hvor samarbejdet er mest forpligtende. Eksempelvis er det åbenbart for regeringen og for mig selv, at høje miljøstandarder må gælde for alle. Her skal der ikke være fribilletter, for det er ikke i nogens interesse. Flexibilitet må heller ikke indebære, at vi mod vores vilje bliver hægtet af et samarbejde, vi gerne vil være med i.

Vi kan under alle omstændigheder nu se, at spørgsmålet om fleksibilitet vil komme til at indtage en vis placering i forhandlingerne på regeringskonferencen. Flexibilitet er i og for sig ikke noget ukendt begreb i EU-samarbejdet, ØMU'en og den sociale protokol er klare eksempler herpå. Men det er nyt, at spørgsmålet behandles generelt med henblik på at fastlægge et overordnet princip. Det er noget, vi fra dansk side må overveje meget grundigt, også for at undgå de faldgruber, der ligger foran et land som vort. Sagen er jo, at det vil være af afgørende betydning for, om sådanne tanker har nogen fremtid for sig, at der kan fastlægges klare betingelser og kriterier for eventuelle fleksibilitetsmodeller. Det må f.eks. sikres, at et udvidet samarbejde mellem nogle medlemsstater finder sted inden for de institutionelle rammer i Traktaten. Det må også sikres, at det til enhver tid må stå åbent for dem, der måtte ønske det, at tilslutte sig samarbejdet, og det bør også være klart, at beslutninger om at acceptere et sådant udvidet samarbejde må træffes enstemmigt mellem landene – med konsensus, som det hedder.

Endelig vil jeg fremhæve, at fleksibiliteten ikke må bruges til at skabe tilbageskridt i forhold til allerede opnåede resultater – med andre ord: Skrue udviklingen tilbage. Det følger heraf, at der er områder, hvor fleksibilitet på forhånd må antages at skabe flere problemer, end den løser, f.eks. i det indre marked og på landbrugs- og miljøområdet. Heldigvis må vi også sige, at når vi ser på Torinokonklusionsteksten og studerer det afsnit, som handler om fleksibilitet, meget nøje, er nøgleordene: Åbenhed for alle, respekt for gældende fællesskabsret, undgåelse af forskelsbehandling og konkurrenceforvriddning og respekt for den fælles institutionelle ramme, så der er en række kriterier her, som nok er værd at fastholde.

Nu har jeg talt om de danske prioriteter på regeringskonferencen, og jeg skal blot tilføje, at selv når konferencen for alvor accelererer, går alting jo ikke i stå i EU-samarbejdet. Det bliver ikke sådan, at vi glemmer vores daglige arbejde, det vil fortsat intensiveres parallelt med konferencen. Man kan sige, at vores daglige arbejde er nutidens, mens regeringskonferencen er fremtiden.

Og hvordan bliver så forløbet af regeringskonferencen? Det kan ingen naturligvis forudse 100 pct., men der tegner sig et billede, som jeg godt vil runde mit indlæg af med: Det italienske formandskab vil blive brugt til at rydde underskoven og stille de tusind spørgsmål, der må stilles, inden man ved, hvordan man præcis vil gribe sagen an. Formentlig vil vi være nået så langt på topmødet i Firenze i juni, at emnerne er ved at være på plads – ganske vist rått tilhugget, men de skal nok være der.

Under det irske formandskab vil vi i højere grad få de egentlige forhandlinger i centrum, og højst sandsynlig vil der mod slutningen af det irske formandskab foreligge en lang række forslag til egentlige traktattekster. Om man kommer så langt, at man under det irske formandskab kan have et første samlet bud på en revideret Traktat, er det for tidligt at sige noget præcist om.

Endelig vil de mange kompromiser på kryds og tværs blive indgået under det efterfølgende hollandske formandskab. Det er nogenlunde rytmen, sådan tegner billedet sig lige nu.

Lad mig slutte med et par korte kommentarer til to ofte fremførte kritikpunkter af regeringens linje på konferencen. Det første er, at regeringen ikke klart nok fastholder de fire danske forbehold. Det er en stor misforståelse, og igen her må jeg sige til de partier, der har været ivrige på den front: Jeg har somme tider fornemmelsen af, at man mere eller mindre bevidst prøver at skabe usikkerhed om den sag. Jeg vil gerne understrege i dag – så er det sagt – at forbeholdene står fast. Der bliver ikke røkket ved forbeholdene under forhandlingerne på regeringskonferencen. De er ikke til diskussion, de står ved magt, indtil danskerne måtte ønske at ændre dem ved en folkeafstemning.

Det andet kritikpunkt er, at regeringen er for ambitiøs i sit udspil til regeringskonferencen. Nogle advarer om og påstår, at de danske mærkesager ikke vil få den fornødne støtte. Jeg ved egentlig ikke, hvad den gruppe kritikere havde forestillet sig. Havde man forestillet sig, at vi